

دعای ۷۴ - هنگام پناه بردن به خداوند ﷻ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَخْلَصْتُ بِإِنْقِطَاعِي إِلَيْكَ وَأَقْبَلْتُ
بِكُلِّي عَلَيْكَ وَصَرَفْتُ وَجْهِي عَمَّنْ يَحْتَاجُ إِلَى
رِفْدِكَ وَقَلْبْتُ مَسْأَلَتِي عَمَّنْ لَمْ يَسْتَعْنِ عَن
فَضْلِكَ وَرَأَيْتُ أَنَّ طَلَبَ الْمُحْتَاجِ إِلَى الْمُحْتَاجِ
سَفَهُ مِنْ رَأْيِهِ وَضَلَّةٌ مِنْ عَقْلِهِ.

خداوندا! من از همه تعلقات دل بریده و خالصانه به تو دل بسته ام. با تمام وجودم به سوی توری آورده و از هر آنکه خود محتاج لطف توست، روی برتابیده و از هر آنکس که خود به نعمت‌های تو نیازمند است، دست نیاز کوتاه کرده‌ام. و دریافتم که حاجت خواستن نیازمند از نیازمند، نشانه‌ی سفاهت و گمراهی عقل است.

فَكَمْ قَدْ رَأَيْتُ - يَا إِلَهِي - مِنْ أَنَاسٍ طَلَبُوا الْعِزَّ
بِغَيْرِكَ فَذَلُّوا، وَرَامُوا الشَّرَّوَةَ مِنْ سِوَاكَ فَافْتَقَرُوا،
وَحَاوَلُوا الْإِرْتِفَاعَ فَاتَّضَعُوا، فَصَحَّ بِمُعَايِنَةِ
أَمْثَالِهِمْ حَازِمٌ وَقَقَهُ اعْتِبَارُهُ، وَأَرَشَدَهُ إِلَى طَرِيقِ
صَوَابِهِ اخْتِيَارُهُ. فَأَنْتَ يَا مَوْلَايَ دُونَ كُلِّ

مَسْئُولٍ مَوْضِعٍ مَسْأَلَتِي، وَدُونَ كُلِّ مَطْلُوبٍ
إِلَيْهِ وَلِيٍّ حَاجَتِي. أَنْتَ الْمَخْصُوصُ قَبْلَ كُلِّ
مَدْعُوٍّ بِدَعْوَتِي، لَا يَشْرُكَكَ أَحَدٌ فِي رَجَائِي، وَلَا
يَتَّفِقُ أَحَدٌ مَعَكَ فِي دُعَائِي، وَلَا يَنْظِمُهُ وَإِيَّاكَ
نِدَائِي.

محبوب من! چه بسیار افرادی را دیدم که عزت و بزرگی را در غیر تو جستجو کردند و خوار شدند، به ثروت و دارایی غیر تو دل بستند و تهنی دست گشتند، و برای رسیدن به بلندای مقام کوشیدند و به پستی افتادند. پس با مشاهده حال اینان، خردمند کسی است که عبرت گیرد و به اختیار خویش راه درست را برگزیند. مولای من! جز تو کسی شایسته نیست که به سویش دست نیاز دراز کنم و جز تو کسی نیست که بتوانم به او پناه برده و حاجت خود را از او طلب کنم. پیش از آنکه دیگری را بخوانم تنها و تنها تو را می خوانم و تنها به تو امید می بندم و تنها دست دعا به آستان تو برمی دارم و تنها تو را صدا می کنم.

لَكَ - يَا إِلَهِي - وَحَدَانِيَّةُ الْعَدَدِ، وَ مَلَكَهُ الْقُدْرَةُ
الصَّمَدِ، وَ فَضِيلَةُ الْحَوْلِ وَالْقُوَّةِ، وَ دَرَجَةُ الْعُلُوِّ
وَ الرَّفْعَةِ. وَ مَنْ سِوَاكَ مَرْحُومٌ فِي عُمُرِهِ، مَغْلُوبٌ

عَلَى أَمْرِهِ، مَقْهُورٌ عَلَى شَأْنِهِ، مُخْتَلِفُ الْحَالَاتِ،
مُتَنَقِّلٌ فِي الصِّفَاتِ فَتَعَالَيْتَ عَنِ الْأَسْبَابِ
وَالْأَضْدَادِ، وَ تَكَبَّرْتَ عَنِ الْأَمْثَالِ وَالْأَنْدَادِ،
فَسُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.

محبوب من! یگانگی و یکتایی، و کمال قدرت و بی‌نیازی، و فضیلت توان و نیرو، و بلندی مقام و شکوه، تنها از آنِ توست. هر چه غیر توست، در طول عمر خود، نیازمند رحمت و مهربانی بوده و زیر سایه قدرت دیگری قرار گرفته است. او بر کار خود مسلط نیست و حالاتش گوناگون و صفاتش متغیر است. تو اما، برتر از داشتن شبیه و نظیر و بالاتر از داشتن مثل و مانند هستی و از هر گونه نقص و عیبی مبرایی و خدایی جز تو نیست.